

Jotain sovinnosta

Yö 21.10.03. Istun tietokoneeni äärellä lukemassa sotauutisia eri puolilta maailmaa. Sota on vienyt intoni ja energiani kirjoittaa mistään mitään. Uutisten seuraaminen ei tietenkään muuta yhtään mitään. Imeydyn vain mukaan kansainväliseen ristiriitaan, johon on niin monta näkökulmaa, että mieli jumiutuu.

Masentavinta on se, etten ole löytänyt itseäni yksioikoisesti kannattamasta sen enempää amerikkalaisia kuin heitä arvostelevia eurooppalaisiakaan. Kun ajattelen asiaa Saddamin uhrien kannalta, rauhanomaista ratkaisua etsivä mielikuvitukseni loppuu kesken, ja uskoni tuntuu sinapinsiementäkin pienemmältä. Väkivaltaisen ratkaisun etsintä kytkeytyy suoraan selkäyttimeeni. Sen perustelemiseksi minun ei tarvitse rasittaa mielikuvitustani. Sillä kanavalla toivon vastahakoiselle liittoutumalle ja niiden asevoimille pikaista ja ylivoimaista voittoa.

Väkivallan dynamiikkaa jo vuosia tutkineena ja Jeesuksen viitoittaman väkivallattoman vastustamisen perään haparoivana, löydän itseni sodassa itseni kanssa. Olisi paljon helpompaa olla selkeästi ja syvästi vakuuttuneesti edes jonkun puolella toista vastaan.

Illalla katsoimme TV-dokumenttia israelilaisesta naisesta, joka oli oma-aloitteisesti ottanut yhteyttä ja tutustunut hänen henkeään tavoitteleeseen palestiinalaiseen terroristiin. Hän halusi lopettaa koston kierteen paneutumalla vihollisen taustoihin, vaihtamalla kokemuksia hänen kanssaan ja kohtaamalla hänet ihmisenä. Hän sai tietenkin vähän ymmärrystä omiltaan, joita hän muistutti Israelin ylivallan julmuuksista, mutta pysyi silti uskollisena jalolle pyrkimykselleen. Kirjeenvaihto vankilassa olevan terroristin kanssa oli tuottanut itsetutkiskelua ja sovinnon halua myös toisessa osapuolella.

Syyskuun yhdenentoista jälkeen tämän rohkean naisen sydän kuitenkin kovettui. Hän oli juuri kirjoittamassa uutta kirjettä vankilaan, kun hänen kauhistuksensa ja vihansa vyöryi kaikkien sovinnonhalujen ylle. Televisiodokumentissa hän repi kirjeensä palasiksi ja myönsi halunneensa vain kiroilla koko tyypille. Tuo yksityiskohta kosketti ja pelästytti minua kaikkein eniten.

Lopulta hän kuitenkin hakeutui sellaisten ihmisten luokse, joiden usko sovinnon välttämättömyyteen oli vahvempi kuin hänen omansa. Niiden rohkaisemana hän lopulta kirjoitti oikeusistuimelle kirjeen, jonka seurauksena tämä terroristi todennäköisesti pääsisi vuosia aikaisemmin ainakin ehdonalaiseen vapauteen.

Minulla on yli kaksikymmentä vuotta ollut toiminimi, jonka puitteissa käyn muutaman kerran vuodessa ansaitsemassa rahaa myymällä palvelujani yritysmaailmalle. Sillä tavalla voin vähentää palvelemani yhdistyksen kuluja, koska päiväpalkkani on suurempi kuin yhdistykseltä nostamani kuukausipalkka.

Muutama vuosi sitten mietin mihin sanaan elämäni tematiikka jotenkin tiivistyisi. Päädyin sanaan ”sovinto” ja halusin muuttaa toiminimeni sen mukaiseksi. Kaupparekisteristä kuitenkin ilmoitettiin, että nimi on varattu. Alistuin ja jätin asian sikseen. Seuraavaksi yritin sanaa *sovi*, mutta sekin oli varattu. Lopulta turvauduin latinan ja espanjan yhdistelmään nimellä *reconcilia*, joka tarkoittaa samaa. Se ei ollut varattu.

Otan sen myös velvoitteena itselleni.

Viime viikolla kohtasin vihdoinkin henkilön, joka noin viisitoista vuotta sitten saattoi asenteellaan ja käytöksellään minut lähemmäksi psykoottista hajoamisen tunnetta kuin kukaan on koskaan tehnyt. Pyysin häntä kuuntelemaan sitä kertomusta, jota ei silloin suostunut kuuntelemaan. Sen jälkeen pyysin häntä pyytämään minulta anteeksi mitä vain suinkin pystyi vääräksi näkemään.

Hän kuunteli kärsivällisesti parin tunnin vuodatustani ja vastasi niin perusteellisella anteeksipyyntöllä kuin vain sydämestään löysi. Se riitti minulle. Hän oli jo mielessään käsitellyt asian ja selittänytkin sen minulle. Mutta selitykset

eivät riittäneet vapauttamaan minua omasta katkeruudestani. Minulla oli halua antaa anteeksi, mutten kyennyt siihen kuulematta toiselta tarpeeksi vilpitöntä synnintunnustusta ja anteeksipyyntöä. En pyytänyt sitä häneltä voidakseni jotenkin nöyryyttää häntä. Nöyryyin itse myöntämään, etten pysty antamaan anteeksi, ennen kuin kuulen hänen perustellusti pyytävän sitä. Sain mitä pyysin ja *reconcilia* valloitti uuden nurkan omassa sydämessäni.

Tänään olemme viettäneet pari tuntia pariskunnan kanssa, joka hyvin rohkaisevalla tavalla on tekemässä sovintoa keskenään ja sen seurauksena ovat kokeneet uudelleen kohtaamisen salaperäisen ja uskomattoman rohkaisevan ihmeen pitkän ja katkeran arjen jälkeen.

Tämän hetken inspiraatiosta syntyneen kirjeen alun jälkeen siirryn kirjoittamaan toista kirjettä, jonka tarkoituksena myös on hakea sovintoa. Tällä kertaa minä olen anteeksipyytäjän roolissa.

Niin usein kuin muistamme, sanomme kurssiemme lopussa: ”Jos tämä kurssi ei ole lisännyt maailman rauhaa ja hyvää tahtoa ihmisten kesken, tai ainakin vähentänyt tässä maailmassa käytäviä sotiä, se on ollut, turha.” Se ei ole vitsi. Olemme tosissanne. Vaikka emme aina voikaan vaikuttaa meitä paljon suurempiin sotiin, voimme vaikuttaa niihin sotiin, joihin itse osallistumme. Maailmanrauhan rakentaminen alkaa kotoa.

Martti Lindqvist kirjoittaa viimeisen kirjansa viimeisillä sivuilla:

*”Ainoa mahdollinen oleminen on omana itsenään muille olemista, tässä elämässä ja tulevassa...
Armo tarkoittaa sitä, ettei kenenkään tarvitse olla oman toivonsa tuottaja, eikä luoda oikeuttaan jäädä henkiin.
Arjessa armo merkitsee lupaa tulla näkyväksi juuri sinä ihmisenä, jollaiseksi itsensä tunnistaa oman matkansa
tässä vaiheessa.
Toivo on kykyä toivoa, että huominen olisi. Minulle ja sinulle. Ja myös meidän jälkeemme.”*

Kiitos että olet.

Toivomme sinulle runsaasti sovinnon ja pelkän olemisen ihmeitä.

Hänen palveluksessaan:

Daniel Nylund